

Posledný mýtus

Mário Čerňan

Mário Čerňan

Posledný mýtus

Kniha prvá

Vydavateľ Richard Lunter – KICOM

Text © Mário Čerňan
Ilustrácie © Martina Sedláčeková (obálka) Klára
Kováčiková (str.: 34), Mgr. art. Ivan Patúc (str.: 8,14)
Korekcia a spolupráca © Martina Rybárová
Zalomenie © Zdeno Brontvay, PaedDr.
Editor © Jana Burdová

Vydavateľ: Richard Lunter – KICOM
Telgárt 16, 976 73, IČO: 33826781

Objednávky: www.knihanaj.sk
info@knihanaj.sk

Vydanie prvé, rok 2015

ISBN: 978-80-969949-3-9

© Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná, kopírovaná bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv.

Predslov

Posledný mýtus je príbeh, v ktorom sa stretnete s najrôznejšími bohmi z rôznych svetových mytológií, čo by nebolo nič neobvyklé, ak by sa nestretli v súčasnom svete. Ale aby to nevyznelo tak že tisícročia iba spali a čakali na vhodnú chvíľu, dozvieme sa, ako menili dejiny. A teraz sa po dlhých stáročiach opäť stretávajú, aby rozpútali vojnu, ktorej cieľom je... ale to sa dozviete, keď si prečítate Posledný mýtus.

Obsah

Kniha prvá

<i>Stretávka</i>		7
<i>Vrah bohov</i>		59
<i>Druhá strana</i>		109
<i>Súkromná vojna</i>		155

*

Kniha druhá

<i>Veľká Británia</i>		233
-----------------------	-------	-----

Stretávka

*

New York
Bronx

Vyťahujem zápalku a škrtám ju o hranu škatuľky. Pozorujem, ako sa pomaly rozhára. Vychutnávam si pohľad na to, ako ju celú pohlť oheň. Tesne predtým, ako si od nej odpálím cigaru, dopadá na ňu dažďová kvapka a uhasí ju. Zamyslím sa a pohrávam sa s myšlienkou, prečo práve mne zhasla. *Ako je možné, že mi zhasla? Bolo to len tou kvapkou, alebo bolo za tým niečo viac? V každom prípade to nenávidím*, musím vytiahnuť druhú zápalku a zopakovať celý proces, táto ale horí a nezhasína. Pomaly si od nej odpaľujem cigaru. Moje pľúca sa v tej chvíli naplnia dymom. Tá chuť je opojná a napĺňa každú cievu môjho tela. Cítim v nej zvyšky síry z konca zápalky. Preto nikdy nepoužívam zapalovač. Pohlť ma teplo, ktoré prekoná chlad steny, o ktorú sa opieram. Potom sa zadívam na ulicu pred mnou. Zapadnutá ulička v centre Bronxu. Vidím staršiu pani preklínajúcu taxikára, ktorý ju ošpliechal vodou z mláky a teraz sa stráca za zákrutou. Tá ma ale nezaujíma tak ako partia šiestich ľudí vychádzajúcich z tmavej uličky medzi domami. Je to ulička, ktorej sa ľudia vyhýbajú, pretože im behá mráz po chrbte pri myšlienke na to, čo by sa im tam mohlo stať, ale táto partia také miesta naopak vyhľadáva. Dôkladne si ich obzerám bez toho, aby oni videli mňa. Štyria mladíci a dve dievčatá. Všetci majú načierno

nafarbené vlasy a namaľované oči, dokonca aj tí chlapci; *vyzerá to hrozne*. Kožené bundy ovešané reťazami a vysoké kanady na nohách; *nerozumiem tomu, ako sa môžu takto obliekať*. Sú zjavne pod vplyvom alkoholu a možno aj nejakých podradných drog. Myslia si, akí sú nedotknuteľní a že im patrí celý svet.

„Už dávno ste moji, len o tom ešte neviete,“ zašep-
tám sám pre seba a pousmejem sa nad nimi. Ako ich tak
pozorujem, spočinie môj pohľad na jednom z dievčat, je
pomerne mladé a zjavne sa dalo zviať na zlé chodníčky
staršími priateľmi. Vtedy sa obzrie a spozoruje ma; keď si
to uvedomím, zmizne mi úsmev z tváre. Len tam tak stojí
a pozerá priamo na mňa. Svojvoľne sa mi zodvihne ľavý
kútik pier. Odvracia odo mňa pohľad a pokračuje ďalej
so svojou partiou. Keď sa strácajú za rohom, odlepím sa
od steny, ktorá ma doteraz podopierala, a sledujem ich.
Vidím, ako vchádzajú do najbližšieho hotela; *poriadna
diera, ale kde inde by ich prijali*. Ako sa blížim ku vchodu
do hotela, dážd' je intenzívnejší. Vojdem dnu a napravím si
kabát, aby z neho opadli kvapky. Vykročím vpred priamo
k výťahom.

„Pane, tu sa nesmie fajčiť!“ zvolá na mňa mladá re-
cepčná. Ignorujem ju a pokračujem.

„Pane, ste hluchý, tu sa nefajčí!“ zreve na mňa ten-
tokrát. Zastavím sa a otočím sa k nej, pomaly vykročím
a dôkladne si ju obzerám od hlavy až po pás, pretože zvy-
šok tela je skrytý za stolom, ale určite aj ten stojí za po-
hľad. Pristúpim až k pultu.

„Pardon, slečna, ale kde mám tú cigaru uhasiť?“ iro-
nicky sa pýtam, keďže nikde nevidím popolník.

„Popolník je vonku,“ drzo odvrkne. To ma už dosť vy-
točí, nikto sa so mnou nebude takto hnusne rozprávať. Nie
som na tom tak zle, aby som počúval jej drzé reči. Ani to,
že je krásna, jej teraz nepomôže. Zdrapnem ju za ruku.

„Čo to robíte? Okamžite ma pusťte, lebo zavolám po-
líciu!“ Teraz už v jej hlase nepočujem drzosť, ale strach.

Vytiahnem cigaru z úst a začnem ju hasiť o jej dlaň. Zjačí od bolesti a druhou rukou ma začne udierať do ramena. Je to útle žieňa a jej údery takmer necítim. Nepustím ju, až kým z cigary neprestane stúpať dym.

„Môžeš byť rada, že si obišla tak ľahko, no ak nezme-
níš svoje správanie, tak sa ešte uvidíme.“ S týmito slovami
ju púšťam, jemne odsácam a rázne vykročím k výťahu.

„Ty hnusný hajzel, skurvený,“ kričí po mne, ale už si ju
nevšímam a vchádzam do výťahu. Zatvára a hýbe sa bez
toho, aby som stlačil gombík, viem, kam sa potrebujem
dostať. Na treťom poschodí sa zastaví a výťahové dve-
re sa otvoria. Vychádzam a mám namierené k posledným
dverám na chodbe. Kráčam rýchlo, ani sa neobzriem na
čísla izieb, nepotrebujem to, viem presne, kam idem. Keď
prídem k dverám, bez váhania ich vykopnem. Drevo sa
s hlukom rozštípi a zámka sa vylomí. Aj napriek tme vi-
dím opité decká kľáčiace na zemi. Pri ich kolenách je krie-
dou nakreslený pentagram. Jediné svetlo v miestnosti sú
sviečky, ktoré zhasli s mojím príchodom.

„Čo tu chceš?!“ vyskočí dlhovlasý chlapec, najstarší
spomedzi nich, a pohne sa mojím smerom. Chytím ho jed-
nou rukou pod krk a zdvihnem ho zo zeme, aj keď nie
je oveľa ľahší odo mňa. Jeho nohy sa začnú klepať, lebo
necítia zem. Snaží sa uvoľniť moju ruku, ktorá ho dusí.

„Práve ste tu pri seanse zapredali duše Diablovi!“
zhúknem na nich.

Chrapľavé, „áno“ je jediné, na čo sa zmôže chlapec,
ktorému moje zovretie ani viac nedovolí povedať.

„Pustite ho,“ prosí ma dievča so slzami v kútikoch ešte
pomerne nevinných očí, ktoré si ma ako jediné všimlo na

ulici. Keby som mal svedomie, určite by som na tie oči dal, pretože sú krásne. Našťastie žiadne nemám. Ostatní len sedia a vystrašene na mňa pozerajú.

„Prišiel som si po to, čo je teraz už moje,“ s týmito slovami púšťam chlapca, ktorý už naposledy vydýchol. Jeho mŕtve telo padá na zem a dievča sa vrhá za ním.

„Nie!“ kričí so slzami v očiach. No ja jej nevenujem ani pohľad, pretože som zaneprázdnený tým, že vytáhnem svoju nabitú zbraň s tlmičom z puzdra. Kým sa dostalo dievča zo stredu miestnosti k mŕtvemu telu, už som prvýkrát vystrelil a trafil jedného z chlapcov priamo do srdca. Strieľam ďalej a mierim presne, takže netrpia, až na posledného chlapca, ktorý sa pokúsi utiecť, a preto ho trafím len do ramena. Padne k zemi a zvíja sa v bolestivých kŕčoch. Pomaly idem k nemu.

„Pomóc, prosím, pomóc,“ kričí z plných pľúc. Keď už stojím priamo nad ním, skloním sa k nemu.

„Nikto ťa nepočuje, chlapče, môžeš kričať, koľko len chceš.“ Vtom jeho pohľad padne na vchodové dvere, ktoré sú na svojom mieste, ani náznak po tom, že by som ich pred chvíľou vykopol. Žiadna vylomená zámka, navyiac sú ešte aj zamknuté, čo predtým neboli. Pozrie na mňa.

„Prosím, nezabíjajte ma,“ žiada ma o vykúpenie, ale v jeho hlase počujem, že je už zmierený so smrťou. Priložím mu chladnú hlaveň na čelo, chlapec zatvára oči a pripravuje sa na to, čo je neodkladné. Vystrelím. Vstanem a z vrecka vytiahnem vreckovku. Utriem si ňou z tváre kvapky krvi, ktoré tam zostali po poslednom stlačení kohútika. Nie je ich veľa. Počujem dievčenský plač, uvedomujem si, že to dievča tam ešte stále kľáčí a objíma mŕtve

chlapcovo telo. *Prečo neušla, ved' mala príležitosť, a ja som na ňu úplne zabudol. Stále tam len kľačí a plače, nerozumiem tomu.* Pristúpim k nej a nechápavo sa na ňu hľadím. To ona ale nevidí, nie je ochotná sa na mňa čo i len pozrieť.

„Prečo?“ To je jediné, čo počujem cez jej plač.

„Pretože mi zapredal svoju dušu a ty si urobila to isté, to ja sa ťa pýtam prečo? Prečo si sa dala na niečo také?“ spýtam sa jej a zároveň si aj odpovedám. „Mala si ho rada a vedela si, že ak by si odmietla, opovrhoval by tebou a to si nechcela. Ty si ho milovala?“ pýtam sa na niečo, čo je očividné.

„Áno, milujem ho,“ odpovedá mi a jej plač stále neustupuje.

„Nie, ty si ho milovala, teraz tu už nie je.“ Teraz je už môj. „Bola chyba, že si sa dala tak zviest’.“ Nízke dievča stále plače, stále trpí. *Nerozumiem tomu, ako sa mohla tak zamilovať, nerozumiem ľudským citom a som rád, že ich nemám.* Myslím, že si už vytrpela dosť, vytiahnem druhý zásobník. Prázdny vyhodím zo zbrane a plný do nej vsuniem. Stlačím záchyť záveru a hlavneň zaklapne na svoje miesto.

„Krásny zvuk,“ zašeptám.

„Kto vlastne si?“ spýta sa ma cez slzy.

„Diabol, ale nie som ľudský psychopat, ktorý si to o sebe iba myslí. Ja som skutočný a jediný Diabol.“ Nič nehovorí, nič sa nepýta, iba plače. Dievča je na tom už beztak zle, nejdem ju zaťažovať ešte viac vecami, ktorým aj tak zjavne nerozumie. Poslednýkrát objíme chlapcovo mŕtve telo a pobožká ho na čelo. Tlmičom jej odhrniem

tmavé vlasy a priložím jej ho ku spánku. Z oka sa jej vykotúľa posledná slza, ktorá pokračuje po líci až na bradu a odtiaľ padá na chlapcovu hlavu, ale ešte predtým, ako dopadne, dievčaťu preletí guľka hlavou. Skloním hlavu a zavriem oči. Nie kvôli svedomiu, ale preto, aby som cítil životnú energiu týchto deciek. Zrazu začujem húkačky, pozriem sa von a vidím modro-červené záblesky. Pribehnem k oknu a všímam si, ako z troch policajných áut vybiehajú ozbrojení chlapi rovno do hotela.

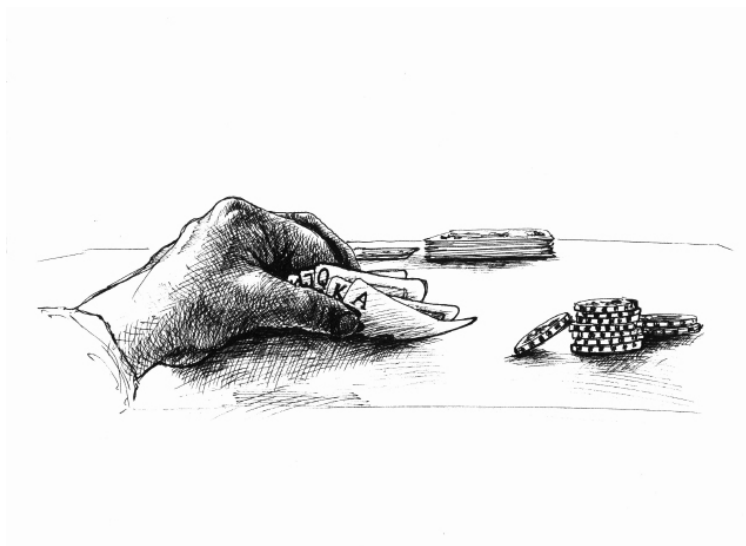
„Hlúpa recepčná,“ zašeptám. *Keby tu bola, mal by som sedem duší, nie šesť. Ale keď neprší, nech aspoň kvapká, aj keď vonku je poriadny lejak*, pomyslím si. Vložím do úst cigaru, ktorá sa objavuje v mojej ruke, pripálím ju zápalkou a odídem s úsmevom bez toho, aby som opustil miestnosť.

*

*Las Vegas
Kasíno Hell*

Sedím pri pokrovom stole a čakám, kým sa zamiešajú karty. Chýbajú mi tie staré časy, keď ešte karty kopal krupier, a nie tie dnešné prístroje. Čo mi ale na tých starých časoch chýba najviac, je asi to, že keď vám dal kartu, ktorá vám nesadla, tak ste skrátka vytiahli revolver spoza opasku, zastrelili ho a hrali ďalej, akoby sa nič nestalo. Ostatní sa na vás len pozreli, rýchlo pochopili, čo sa stalo, a starali sa o svoje. Kým sa zamýšľam nad starými časmi, po stole sa ku mne šúcha moja prvá karta, ale počkám si aj na

druhú, až potom sa pozriem. Krupier rozdá karty všetkým hráčom pri stole, a keď sa aj ku mne dostane druhá karta, chytím ich a prisuniem po stole k sebe. Ľavou rukou ich zakryjem pred zrakom ostatných hráčov a pravou ich jemne nadvihnem, len toľko, aby som ich videl ja a nikto iný za stolom, aj keď ostatní hráči sú zaujatí svojimi kartami. Prišla mi srdcová štvorka a pikový kráľ, nič extra kombinácia, ale prehra mi teraz neprekáža, neprišiel som sem kvôli tejto hre.

„Hráť,“ hodím do banku žetóny na základný vklad. Rozhliadam sa po stole a po ostatných hráčoch, no v skutočnosti si všímam celé kasíno. Barmana, ktorý mieša drink pre ženu s vyzývavým výstrihom. Hneď vedľa nej sedí holohlavý chlapík v koženej bunde popíjajúci nejakú brečku. Pozerá sa na televíziu, v ktorej hovoria niečo o masovej vražde mladých deciek niekde v New Yorku.

Ešte predtým, ako skočí pred kameru mladý agent FBI, aby zabránil nakrúcaniu, všimnem si pentagram na zemi. Ten ešte žije? pousmejem sa. Ďalej si všimam hráčov a radodajky, ktorými sa to tu len tak hemží. A nakoniec môj pohľad skončí pri opačnom stole, kde sedí malý Číňan. Šedý oblek šitý na mieru a tetovanie končiace až na krku. Najvýraznejší je ale jeho dlhý špicatý nos, skoro ako zobák. Ostatných hráčov prebodáva vražedným pohľadom a v rukách si stráži kopy žetónov. Je síce malý, ale pochybujem, že by sa mu len tak niekto postavil; klasický čínsky bojovník zocelený mnohými bojmi. V skutočnosti som do tohto kasína prišiel len kvôli nemu, Lei Gongovi, čínskemu bohu búrky.

„Dorovnávaš alebo končíš?“ nervózne sa ma pýta jeden spomedzi hráčov od môjho stola. Pokojne otočím hlavu a usmejem sa na neho.

„Čas je relatívny, ako povedal Albert Einstein, nie je sa kam ponáhľať,“ pozriem sa na stôl a vidím, že kým ja som pozoroval situáciu okolo seba, tu sa odohrávala veľká dráma. Žetóny v hodnote stoviek dolárov, ešte teplé, čakajúce na nového majiteľa, a pri nich 3 karty. Srdcové eso, piková osmička a kárový kráľ. *Mám aspoň dvojicu, a k tomu z kráľov, to sa oplatí hrať.*

„Dorovnávam,“ a aj napriek tomu, že netuším, koľko mi chýba do dorovnania, hádzem presné množstvo žetónov. Vtedy krupier vytiahne ďalšiu kartu a otočí ju. Na tvári sa mi zjaví široký úsmev, je to srdcový kráľ. Chvilku sa zamýšľam, či to bolo šťastie, alebo som tomu trochu dopomohol aj ja sám. Vezmem žetóny za päťsto dolárov a jemne ich položím k ostatným na stole.

„Tak teda hráme,“ vrhnem široký úsmev na súpera, ktorý je zjavne dosť dobrý pokrovový hráč, pretože na jeho tvári nevidím ani náznak nervozity, ktorá tam bola predtým. Zadíva sa mi provokatívne do očí, vezme žetóny a hodí ich k ostatným. Zvyšní hráči za stolom pochopia, že týmto sa pre nich hra končí a už ide iba o nás dvoch. Postupne všetci zložia. Prichádza posledná karta, ktorou je kárové eso. Ten parchant nepohne ani kútikom oka, sedí tam ako grécka socha vytesaná do kameňa. Vezme dve tisíce a položí ich na stôl.

„Ukáž, čo je v tebe, kovboj,“ stále pokojný a pozorujúci ma. Úprimne ma začína dosť srať. Pozriem na jeho žetóny, ktorých značne ubudlo, vlastne tam zostalo už asi iba tisíc dolárov.

„Chceš sa hrať? Tak teda hrajme, zvyšujem o desaťtisíc dolárov!“ Úsmev na mojej tvári je ešte väčší. Súperovi padnú plecia a stráca sa istota z tváre; *konečne*.

„Toľko pri sebe nemám, ale vsadím all in,“ hovorí pokorene a presúva všetky svoje žetóny k ostatným. Hneď nato však hrdo zdvihne hlavu a pozrie sa priamo na mňa:

„Keby bola nejaká šanca, ako vyrovnať tvoju stávk, urobím to rád, lebo viem, že ťa porazím.“ To sa ma dotklo, ale zároveň som počul presne to, čo som počuť chcel. Opriem sa do stoličky a konečne ma začne zaujímať hra za mojím stolom. Krupier mi vracia moju časť vkladu, ale pohybom ruky ho zadržím.

„Hocičo?“ spýtam sa protihráča a kývnem rukou na servírku s táckou.

„Ak to myslíš naozaj vážne, tak potom ti bude stačiť jeden podpis a môžeš vyhrať všetko, čo je na stole.“ Ser-

vírka sa pomalými krokmi spojenými s vrtením zadku presunie ku mne.

„Dve whisky poprosím, pre mňa a dôstojného súpera.“ Usmeje sa, ako jej káže slušnosť, a odchádza k baru pre moje pitie, pričom neprestáva obľbovať bohatých hráčov svojimi pohybmi. Z môjho starého kabátu vytiahnem papier a podám ho súperovi. Vezme ho a začne čítať, čím dlhšie je zahľadený, tým viac sa snaží, aby nevybuchol do smiechu. Keď dočíta, pozrie sa na mňa s opovrnutím.

„To je všetko? Stačí, ak to podpíšem, a môžem hrať o tvoje peniaze? Alebo to musím podpísať vlastnou krvou?!“ Teraz už nevydržal a začal sa nahlas, ironicky smiať, pričom papier klesá na stôl a všetci ostatní hráči si všimnú veľký nápis: *ZMLUVA O DUŠU*. Niektorí sa začnú smiať s ním a iní sa na mňa pozerú ako na blázna.

„Bude stačiť atrament,“ pokojne mu odpoviem a nenechám sa ním znervózniť. Ani nikým iným za stolom.

„Ty si akože Diabol?“ neprestáva sa nahlas smiať.

„Nie, nie som,“ *ale veľmi dobre ho poznám*. „Dal som ti šancu, ber alebo nechaj tak.“ Poviem s kamennou tvárou pokrového hráča.

„Beriem,“ upokojí sa a vytiahne z vrečka saka pero. Podpíše zmluvu na vyznačenom mieste a položí ju na žetóny.

„S tebou je radosť obchodovať,“ poviem mu s úškrnom na tvári. *Teraz už túto hru musím vyhrať za každú cenu*. „Tak ukáž, s čím ma chceš poraziť.“

„Myslím si, že tri esá budú na teba stačiť, kovboj,“ položí karty, je tam pikové eso a srdcová trojka. Ten hnusný sviniar, chcel som ho poraziť férovo, ale prehrať nemám

v pláne. Prvýkrát spustím oči zo súpera a pozriem sa na svoje karty ležiace na stole, zavriem oči, vyzerá to ako dlhšie žmurknutie, no v skutočnosti v tom bolo omnoho viac.

Moje viečka sa zodvihnú a pozerám na súpera, lenže o chvíľu môj pohľad zamieri ponad neho ku vchodovým dverám za jeho chrbtom. Stojí v nich muž v kabáte a obleku s vestou, čo je dosť divné, keďže sme v Nevade, kde sú poriadne horúčavy. Za dverami je svetlo, takže zatiaľ vidím len obrysy jeho postavy, ale ako sa dvere pomaly zatvárajú, začínam rozoznávať aj jeho tvár. *Takže predsa ešte žije*, pomyslím si, pričom mi zmrzne úsmev na tvári. *Do prdele, mám tu rozohranú dôležitú hru, o stôl vedľa sedí Lei Gong, s ktorým mám dnes tiež ešte plány, a teraz ešte tento hajzel*. Priemerne vyšportovaná postava, drahý oblek robený na mieru, ale to, čo ma na ňom zaujalo najviac, sú hodinky vo vrecku, z ktorého trčí iba retiazka končiaca na gombíku saka, tie boli v móde asi tak pred sto rokmi. Asi nevie, že nie je jediný v kasíne, kto si tie časy ešte pamätá. Vlasy ulízané dozadu, fúzy a briadka ako stvorené pre neho, inak dokonale oholený a upravený. V ústach zapichnutá cigara. Na prvý pohľad sympatický chlapík s diabolským úsmevom. *Dnes sa zjavne nudiť nebudem*. Pomaly sa presúva okolo baru k zadným súkromným miestnostiam. Obzrie sa na obrazovku televízie, doširoka sa spokojne usmeje a vydýchne oblak dymu. Prejde okolo chlapíka v koženej bunde, ktorý sa cez rameno za ním obzrie, potom zosadne z vysokej barovej stoličky a smeruje za ním. Vtedy konečne vidím holohlavému chlapovi do tváre, pretože doteraz sedel ku mne chrbtom. Načierno namaľované oči a kozia

briadka, ďalší z mojich veľmi starých známych. Je len pár krokov za Diablom a obaja smerujú do úzkej chodbičky, kde ich strácam z očí. *Dnes tu majú asi stretávku a mňa nikto nepozval, svine.*

„Ukážeš mi, aké máš karty, alebo budeš na to potrebovať ďalšiu dušu?“ výsmešne ma vyzve protihráč. Ešte rýchlo venujem jeden pohľad Lei Gongovi, sedí stále na svojom mieste, a to som rád, musím ho mať pod kontrolou. Pozriem sa na vysmiateho chlapíka sediaceho oproti mne, je si úplne istý svojim víťazstvom. *Tak teraz rýchlo vybavím teba a potom musím vyriešiť zvyšok.* Bez váhania otočím karty, na ktorých sú dvaja králi.

„Myslím, že štyria králi sú viac ako tvoje tri esá,“ doširoka sa usmejem. Prvé, čo si vezmem zo stola, je zmluva, zohnem ju napoly a vložím ju do vrečka kabáta. Vezmem všetky žetóny a krupierovi nechám jeden v hodnote sto dolárov; zdvorilo poďakuje. Skormútený súper mi nechce venovať ani pohľad. Natiahnem za ním pravú ruku. Zdvihne hlavu a upriami svoj pohľad na mňa.

„Dobrá hra,“ úctivo mi podá ruku a pevne ňou zatrasie. *Naozaj to bola dobrá hra, bol by si vyhral, ale tvoja duša má väčšiu cenu ako moja česť.*

„Ďakujem za hru, ale už musím bežať, mám toho dnes ešte veľa,“ odchádzam od stola tak rýchlo, že sa ani nestihne spamätať. Cestou k vedľajšiemu stolu stretávam servírku s mojou whisky. Zvodne sa na ňu usmejem a zadívam sa jej do očí. Funguje to, lebo sa sústredí na moje oči a nie na ruku, ktorá smeruje k tácku s pohármi, do jedného nenápadne vhodím tabletku, druhý pohár si vezmem. Žmurknem na servírku, ktorá je unesená z môjho úsmevu,

a pokračujem v ceste. Pomaly sa presúvam za Lei Gongov chrbát.

„Zdravím ťa, Lei Gong,“ chytím ho zozadu za rameno a vzápätí vypijem pohár whisky. Cítim tú krásnu horkastú chuť suda, v ktorom vznikla.

„Loki, čo ty tu chceš?!“ povie hneď, ako sa na mňa podozrievalo pozrie.

„Na paranoidného Číňana si nedávaš veľmi pozor. Prejdem ale radšej rovno k veci, prišiel som si po tvoju moc.“

Keď začuje tieto slová, ľavou rukou prekryje prsteň v tvare čínskeho draka ovíjajúceho sa okolo pravého prstenníka, no kým ho zakryje, po ňom prebehne malý blesk. Už sa chystal vyskočiť a zaútočiť na mňa, ale predbehol som ho svojím jazykom.

„Len pokoj, chcem to bez násilia, a ako vidím, tebe sa v pokri dobre darí,“ kývnem smerom ku kope peňazí ležiacej pred ním. „Zahrajme si o moc, len ty a ja, víťaz berie všetko. Čo ty nato?“ Už sa chystal odpovedať, keď hneď vedľa skolaboval chlapík, ktorého som práve porazil, a v rukách drží prázdny pohár od whisky.

„Zavolajte niekto záchranku,“ zvolá krupier snažiaci sa ho oživiť. Doširoka sa usmejem, nepostrehnem, že Lei Gong si to všimol a presne pochopil, o čo ide.

„To bol tuším tvoj posledný pokrový súper, však áno?“ vrhne mojím smerom vražedný pohľad.

„Bol, lenže on mal menej šťastia a moci ako ty,“ snažím sa úprimným pohľadom prebiť jeho nedôveru.

„Ach, Loki, mal by si sa už konečne naučiť klamať... Idem do toho, pretože ja ťa pri neférovej hre môžem zabiť, a v skutočnosti mi to urobí obrovskú radosť. Vlastne mi to

spôsobí taký pôžitok, že to možno urobím aj tak,“ opovrhujúco na mňa pozerá.

„Tak fajn, počkaj ma tu, idem pre nás zohnať nejaké miesto, kde je väčší pokoj,“ len s ťažkosťami sa na neho usmejem a skryjem hnev, ktorý vo mne vyvolal. Odchádzam od stola a smerujem k východu. Keď som už pri dverách, dokorán sa rozletia a dnu vbehne hotelový lekár v sprievode dvoch poslíčkov. Jeden z nich ma odstrčí, aby urobil priestor lekárovi. Zastanem a pozorujem ich, ako sa blížia k obeti. Usmievam sa, dobre viem, čo bude nasledovať. *Exitus. Jediné, čo dokáže lekár skonštatovať, ale predtým bude ešte nasledovať zdĺhavé a zbytočné oživovanie.* Vychádzam z kasína a blížim sa k hotelovej recepcii, kde je rušno, vzhľadom na to, čo sa deje. Pár krokov od stola si všimnem obrovského holohlavého chlapíka, ktorým táto situácia ani nehne. Je oblečený ako recepcný, čo je dosť stresujúca pozícia, celé dni vybavovať sťažnosti hostí. Aj napriek tomu vyzerá úplne v pohode. Udivene sa na neho pozriem. Keď ma zbadá, tak sa mierne usmeje ako na starého známeho, úprimne povedané, aj mne sa zdá byť známy, ale netuším, odkiaľ ho môžem poznať.

„Môžem vám nejako pomôcť, pane?“ pokojne povie, keď pristúpim až k recepcii. Tými slovami ma zneistil. Teraz už neviem, či ho poznám alebo nie.

„Chcel by som kľúč od súkromnej pokrovej miestnosti,“ prekvapene, no pohotovo odpoviem. Otočí sa ku poličke s kľúčmi, chvíľku rukou prechádza z jedného na druhý a nakoniec mi podá kľúč s kľúčenkou, na ktorej je číslo dvestotri.